

OCTURN + THE TIBETAN MONKS OF GYUTO

choenyi gyaltsso: chant master / ngawang chodhen : chant / lobsang palden: chant /
sonam dorjee: chant/ dhondup tsering: chant / lobsang dawa: chant /jozef dumoulin: keyboards/
fabian fiorini: piano / nelson veras : guitar / gilbert nouno: electronics / jean-luc lehr: bass /
chander sardjoe: drums / bo van der werf: baritone sax, compositions /

Octurn ventures into the authentic universe of ritual chants of Tibetan monks from the Gyuto monastery who practice a special overtone chanting technique commonly known as “the voice of Tantra”: the sonic experience is fascinating and seemingly timeless, even for the untrained ear. Through these rituals, Octurn discovers a highly sophisticated culture and ancient philosophy that today is threatened by extinction. The chanting monks, even in this hybrid musical environment, still succeed in conveying the authenticity and profoundness of their journey toward ultimate enlightenment. Sound offerings are an integral element of the Tantric rituals performed by the Gyuto monks, but outside of their monasteries, they chant for the freedom of Tibet and of all living beings. By sharing this state of extreme consciousness with an audience unfamiliar with Tantric practices, the Gyuto monks aim to exorcise the negative forces present and raise the conscience of the world. The score written by Bo Van der Werf for the musicians of Octurn originates from these hypnotic states of mind and in the mixture of overtone vocal sounds, Western instruments, traditional Tibetan instruments and live electronic processing unfolds an imaginary and hybrid Tibetan ritual

<http://www.youtube.com/watch?v=FgiTZ2V0lCw>

<http://www.youtube.com/watch?v=ZKyGUEZVkJ4&feature=related>

<http://www.youtube.com/watch?v=5NEoD8dwwCM&feature=related>

<http://www.youtube.com/watch?v=R3to88ncRnA&feature=related>

**'Kailash' Octurn + the Tibetan monks of Gyuto
(door Georges Tonla Briquet)**

Saxofonist-componist Bo Van der Werf heeft al jaren een sterke interesse voor de Oosterse cultuur en muziek. Dat werd een eerste keer extra duidelijk gemaakt op Octurn's '21.emanations' (2006) waar de link met Tibet gelegd werd. Vorig jaar was er dan een tournee met de Tibetaanse monniken van Gyuto. Het vervolg komt er aan met een reeks nieuwe concerten en een cd (november 2012). Een gesprek met een muzikant die zijn eigen jazztaal op inventieve en doordachte wijze koppelt aan de wereld van transcendente Tibetaanse keelgezangen.

'21.emanations'(2007) was blijkbaar al het inleidende hoofdstuk voor wat nadien volgde.
Dat klopt inderdaad wel ergens. Het maakt allemaal deel uit van een "work in progress". Ondertussen was er ook nog het gamelan-project drie jaar geleden waarbij ik de werelden van Octurn en Ictus combineerde met deze van de typische Indonesische percussie. Hierin zat reeds dezelfde matrix voor de composities en er schuilen al een aantal basisideeën in die overeenstemmen met wat volgde.

We kunnen ons inbeelden dat een dergelijk project voorbereiding, organisatie en vooral ook financiële middelen vraagt.

De concrete uitwerking van het concept met de Tibetaanse monniken van Gyuto kwam er dankzij Benoît Thiebergien, de directeur van het festival 'Les Détours de Babel' in Grenoble. Hij had ons gamelanconcert gezien en toen hij carte blanche kreeg voor een gloednieuw festival, contacteerde hij mij met de vraag of ik nog zulke ideeën had.

Van waar jouw interesse voor die hele Oosterse wereld?

De boeddhistische filosofie is voor mij een dagelijkse bron van leven en inspiratie. De vrijheidsstrijd van de bevolking draag ik ook een warm hart toe. Iedereen heeft sympathie voor de Dalai Lama maar men vergeet nog teveel dat ginds een ganse bevolking onderdrukt wordt door de Chinese regering. Meer en meer jonge Tibetaanse monniken doen ten einde raad aan zelfverbranding omdat ze geen andere weg zien om deze culturele volksmoord aan de kaak te stellen. De westerse grootmachten voeren een gedoogbeleid aangezien China een belangrijke zakenpartner vormt. Met ons project willen we op onze beurt een kleine bijdrage leveren om deze onmenselijke situatie aan te klagen en in de actualiteit te plaatsen.

De monniken van Gyuto hebben blijkbaar hun eigen specifieke school en opleidingen.

Tsongkhapa (1357-1419) wordt beschouwd als de grondlegger van hun rituele vorm van keelzang. Het zijn wat men noemt tantragezangen: diepe guturale klanken die translucide boventonen genereren. Er wordt daarbij tevens veel belang gehecht aan het uithoudingsvermogen. Het geheel staat gelijk met een fascinerende en sonore beleving die totaal boven ons tijdsbegrip uitstijgt.

Gaat de essentie van hun rituele aspect niet verloren door dit alles in een westerse context te plaatsen?

De tantrarituëlen zijn een complex gegeven en ik beweer niet dat ik er alle finesses van doorgrond heb, ik heb daarom in de eerste plaats gezocht naar gemeenschappelijke golflengte, waarin hun gezongen rituelen en onze muziek op zachte wijze kunnen interpenetren.

Er is dus geen spraken van het “plaatsen in een westerse context”. Het is trouwens niet de eerste keer dat deze monniken buiten hun klooster zingen. Zij beschouwen hun optredens, als je het zo wil noemen, als een geschenk aan de buitenwereld. Met hun gezangen willen ze overal positieve gevoelens verspreiden. Bij een publiek dat niet vertrouwd is met hun rituelen proberen ze in de eerste plaats alle negatieve invloeden weg te werken. Via hun innerlijke wereld proberen zij een positieve invloed uit te oefenen op de uiterlijke wereld. In hun thuisland gebruiken ze die om de vrijheid van hun land te bewerkstelligen, daarbuiten hopen ze de daar overheersende negatieve krachten weg te werken. Op die manier heeft het dus wel zin om buiten Tibet op te treden.

Wat is uiteindelijk de rol en/of de invloed van Octurn in deze toch wel hermetische wereld, concreet gezegd: hoe verenig je muzikaal beide werelden?

Er is hier geen sprake van invloed. Zij wijzigen totaal niets aan hun eeuwenoude tradities. De enige toegeving die ze doen, is de tijdsduur van een concert. Een hele opgave trouwens want zij denken in termen van rituelen die verschillende uren duren. Het zijn uiteindelijk wij die ons moeten aanpassen en er voor dienen te zorgen dat de communicatie met een westers concertpubliek overkomt. En dan beland je in een grenswereld van spiritualiteit en vibraties. De leer en de kunst van de Tantras is een van de meest complexe gegevens in het Tibetaanse boeddhisme. Dat hele gedachtegoed is bovendien enkel toegankelijk voor ingewijden. Toen ik de muziek componeerde voor deze voorstelling beluisterde ik haast onafgebroken opnamen van hun rituele gezangen die ik gemaakt had toen ik ginder twee jaar geleden verbleef. Wat betreft de keuze van de stukken, de volgorde en de diverse mengvormen, baseerde ik mij hoofdzakelijk op de verschillende sensaties die ik zelf persoonlijk ervaren had. Uiteindelijk is de samensmelting van de bestaande rituelen en de gecomponeerde muziek op heel natuurlijke wijze gekomen. Alhoewel ik moet toegeven dat bij de eerste gezamenlijke repetitie alles toch wel in het honderd liep en er totaal geen sprake was van symbiose. Gelukkig was er een wederzijds vertrouwen zodat we na drie dagen ons doel bereikten. Voor mij persoonlijk was dit de meest diepgaande ervaring in mijn loopbaan als muzikant ; de meest intense en meest 'authentieke' klankervaring die ik ooit heb gekend ; een belevenis die verder gaat dan louter de muzikale handeling op zich.

In hoeverre speelt improvisatie nog een rol?

De meeste passages zijn uitgeschreven volgens welbepaalde harmonische vormen en complexe ritmische structuren maar toch is er heel wat ruimte gelaten voor improvisatie.

Er komt ook een cd.

De cd is een weerspiegeling van onze eerste samenwerking en dient vooral om deze muziek bekender te maken bij een groter publiek. Het is sowieso nog maar een eerste stap. Ik hoop dat we kunnen blijven samenwerken. Ik zou dit werk willen verdiepen en de mogelijkheid willen krijgen om bepaalde aspecten van het tantrisch Boeddhisme grondiger te bestuderen ; ik zou de nodige basis willen verwerven om muziek te componeren die, terwijl ze onze muziek en de rituele mantra's op eenzelfde golflengte plaatst, tegelijkertijd in klanken symbool kan staan voor de essentie van de Tantrische praktijken.

ON THE GYUTO MONASTERY

The life of a Gyuto Monk is a life of practice - of loving kindness and compassion for the benefit of all. The monks do this by the practice of the Tantric arts, including harmonic chanting, butter sculpture and the creation of sand mandalas. Gyuto Tantric University was established by Jetsun Kunga Dhondup in 1475 and flourished in Lhasa, Tibet, until 1959 when their famous Ramoche temple was desecrated and the population of 900 monks decimated. About 60 monks escaped to India with the Dalai Lama and throughout the past 30 years, enduring serious privation as refugees, they have nurtured and preserved the ancient rituals and traditions and carefully rebuilt the monastic community to today's population of over 500. The Gyuto Monastery is one of the most famous monasteries in Tibet and specializes in the study of Tantric meditation, Tantric ritual arts and Buddhist philosophy.

Individuals who enter the path of monasticism go through a very thorough training of Tibetan Buddhism, with a tremendous focus on ritual arts of tantric Buddhism and monastic discipline. Training begins with reading, writing, and Tibetan literature. They also memorize all the important texts of the Vajrayana practice, typically more than 700 pages of the texts. Monks perfect the rituals and arts of music, tormas-making, , sand paintings, and vocal chanting.

Tibetan chanting employs mantric formulas which make up their sacred texts. These are mantras which are fundamental to their spiritual practices. Each sacred scripture is an invocation to a specific deity or a collection of deities. The chanters visualize these deities while creating a mandala, a circular cosmological painting which they inwardly visualize in archetypal symbols. These mandalas may involve over 150 deities and entities, all in specific placement. This combination of vocalization and visualization allows the monks to become the embodiment of the energies they are invoking. The tantras describe not just one Buddha, but thousands. Tibetans believe that every living being has the potential to achieve enlightenment and this is the message of Buddha. The vast numbers of tantric deities reflect the infinite variety of human temperaments and cultural conditions. Focusing on his or her own potential for enlightenment, a tantric meditator visualizes that he or she is one of these Buddhas.

« Some people may ask ‘why are they performing publicly what should be esoteric rites?’ Perhaps these people feel that secret teachings should not be turned into theatrical spectacle. But they needn’t to be concerned. The secret interior path and its processes are things which the ordinary eye cannot perceive. What is seen outside is totally different. Based on their inner achievements, the yogis can unfold energies which can serve the benefit of an entire country, such as in ceremonies which consecrate images and icons, exorcise negative forces, prevent natural disasters and epidemics, and uplift the spirit of the times. Thus, from a certain point of view, these ceremonies have a great benefit for the entire society »

His Holiness the 14th Dalai-Lama.

“The young monks sing with a master, learning to imitate his sound. However, it is not considered possible to achieve the technique mechanically. They train simultaneously in all aspects of the dharma. The particular realization which makes multi-phonic singing possible is the meditation on selflessness. Only those who have reached a certain stage in this meditation can become open enough to be vessels of this sound. The sound is produced by persons, who while present, are aware on a level in which they are not present. The sound is coming through them and not from them. The Tibetan monks believe that in the creation of the ‘One Voice Chord’, the monks do not ‘make’ the sound. Rather, they become a vehicle through which the sacred sound may manifest. This is a basic principle contained in the Tibetan Buddhist teachings of sacred sound. The chanting of the Gyuto monks embodies this understanding of sound and their powerful multi-phonic chanting exemplifies the application of this principle. The harmonics which they create are a result of their becoming one with sacred sound”.

Robert Thurman, professor of Indo-Tibetan studies at Columbia University

octurn + the tibetan monks of gyuto

'kailash'

1 / lhasa

2/ offering

3/ tantric college (yamantaka initiation puja)

4/ perpetuum

5/ kailash (mahakala invitation)

6/ lhasa (blessing puja)

choenyi gyaltso : chant master

ngawang chodhen : chant

lobsang palden : chant

sonam dorjee : chant

dhondup tsering : chant

lobsang dawa : chant

bo van der werf : baritone saxophone

jozef dumoulin : fender rhodes

fabian fiorini : piano

nelson veras : guitar

gilbert nouno : live electronics

jean-luc lehr : bass

chander sardjoe : drums`

music by bo van der werf /recorded live at 'les détours de babel', grenoble, april 2011, by julien reyboz /additional recordings at studio sextan, paris, october 2011, by dré pallemmaerts/tracks 1,3,4,5 mixed by dré pallemmaerts, tracks 2,6 mixed by julien reyboz/ghost track recorded in situ at gyuto monastery / mastered by dré pallemmaerts, july 2012 / photo by olivier humeau/

more info : www.octurn.com

sources: cd 'la voix des Tantra' -www.tibet-info.net -www.gyuto.org- www.gyutomonastery.com /